

Hazatérés

Hát itt vagyok, Mama...Már hat múltam, a kezemet fogtad , és én lassan betűzgettem a táblát. „ Zeneszerző volt a bácsi, akiről elnevezték az utcát” mondtad. Ekkor láttam először a házat, mely egyik oldalával a zeneszerző bácsi felé nyújtózott, másik része a Pasaréti úttal nézett szembe. Még mutattad az erkélyt, az ablakaitokat, beszéltél a furcsa szomszédnőről, aki saját kutyáját is magázta, s én mindezt azonnal elfelejtettem. Évekkel később jártunk újra errefelé, hogy aztán egyre többször kiránduljunk haza, ahogy mondani szoktad... Belvárosi gyerek voltam, nekem túlságosan nagy volt a csend, a fiatalság gyakran téveszti össze a nyugalmat az unalommal. De azt nagyon szerettem, ahogy meséltél. Mert ilyenkor folyton meséltél, és én boldogan ültem a képzeletbeli moziban, ahol pergett az életed filmje... Micsoda lelkesen beszéltél a kis piacról, ahol egyszer akkora tyúkot vettetek, hogy a bevásárlókosárba nem fért bele, s csak egy nagy utazótáskában tudtátok hazavinni, és egy kacska olyan sárga volt, hogy a mellettetek álló kislány komolyan magyarázta mamájának, hogy biztosan befestették. Hosszasan mesélted, esténként milyen boldogan álltál az erkélyen, és gyönyörködtél a szemben levő hegyekben, de azokat a pompás őszi színeket éveken keresztül hiába próbáltad lefesteni. Nevettél, mennyire csodálkoztak azon, hogy te kedvesnek tartod a szagokat, melyeket gyakran hozott a szél a Lovarda felől, miközben a Nagyi ezen csak fitorogni tudott. Mosolyogva emlékeztél a földszinti kislányra, akinek olyan sokat segítettél bejutni a betűk titokzatos birodalmába, s aki egyik héten még Ráday Imrébe volt szerelmes, a másik héten már Jávor Pál bajusza ihlette azt a nyállal átlótt szívet, melyet az udvar homokjába rajzolt. Aztán láttam Nagyapát, ahogy barátjával kimért léptekkel sétálnak a szomszédos utcákban, közöttük állandó társalkodónőjük, a politika. És persze elérzékenyültél a legszebb emléktől, mikor először karoltál bele a Papába, ő így kísért haza, és te érezted, ott az a kézcsók, egy életre szól... De mennyi fájdalomról is hallottalak!... Imádott testvéredről, Imikéről, a számomra sosem volt nagybácsiról, aki hiába rajongott Arany Jánosért és az erdélyi havasokért, nem találta elég magyarnak, s a munka és a szolgálat nevében halálba küldetett. A szörnyű kereplő és vijjogó hangokról földön és égen , a gyötrelmes nappalokról és éjszakákról a légópincében, s a szomorú esküvőről, amikor az iszonyat elmúltával Papa végre elvehetett, de az Imike eltűnésének hírére negyven kilósra fogyott Nagy szinte öntudatlanul feküdt az ágyban, pedig hányszor mondtad, hogy a ti esküvőtök élete legboldogabb napja lesz... Így utaztunk mi ketten évekig az emlékek hullámvasútján, és ahogy pergett a film - bár sosem mondtad - nekem egyre világosabbá vált: visszavágysz, nem költöztél el innen soha. Már néha nehezedre esett a járás, mikor egy alkalommal felém fordulva így szóltál: „ Azt hiszem, sok helyen lakhat az ember, de a szívében mindig csak egy otthona lesz”, s én nem is sejtettem, ez volt a búcsú, az utolsó sétánk. Hetekkel később, mikor az itt maradtak fájdalmával rendeztettem az emlékeidet, egy fénykép került a kezembe. Ott álltál a kapu előtt, s azzal a napfényes mosollyal néztél a gép lencséjébe, amire csak húszéves korában képes az ember. Furcsa érzés kerített hatalmába: szinte haragudtam a házra, mintha ő vett volna el tőlem, mintha ő tehetne arról, hogy végérvényesen lepergett a film. Hosszú ideig nem is akartam arra menni, bár az idő múltával egyre többször néztem a fényképre ... Milyen balga önhittséggel gondoljuk, hogy jelenünket

mindig magunk alakítjuk! Vajon megtudjuk –e valaha, hogy idegpályáink micsoda rejtélyes útjain utazik velünk a múlt, a ti érzéseitek, vágyaitok hogyan befolyásolják a mi napjainkat, milyen hatással vannak a mi döntéseinkre. Ha nem egyenesen ők döntenek helyettünk! Hisz mi más magyarázná, hogy aztán most, évekkel később, amikor már minden évben egyre riadtabban nézek az elmúló nyár után, amikor már biztos voltam benne, hogy sosem változtatok lakhelyet, egy hirtelen jött lehetőségtől felvillanyozva, számtalan nehézséget vállalva, ideköltöztem. No nem a zeneszerzőhöz, egy utcával arrébb, a festőművészhez... És esténként, az udvar végében állva, nézek az ismerős ház felé, és látok az erkélyen állni egy fiatal nőt, amint kezében rajztáblával, gyönyörködik a hegyekben, s próbálja megörökíteni a színek csodáját....Hazatértél, Mama!

Jelige: Festett kacsa